

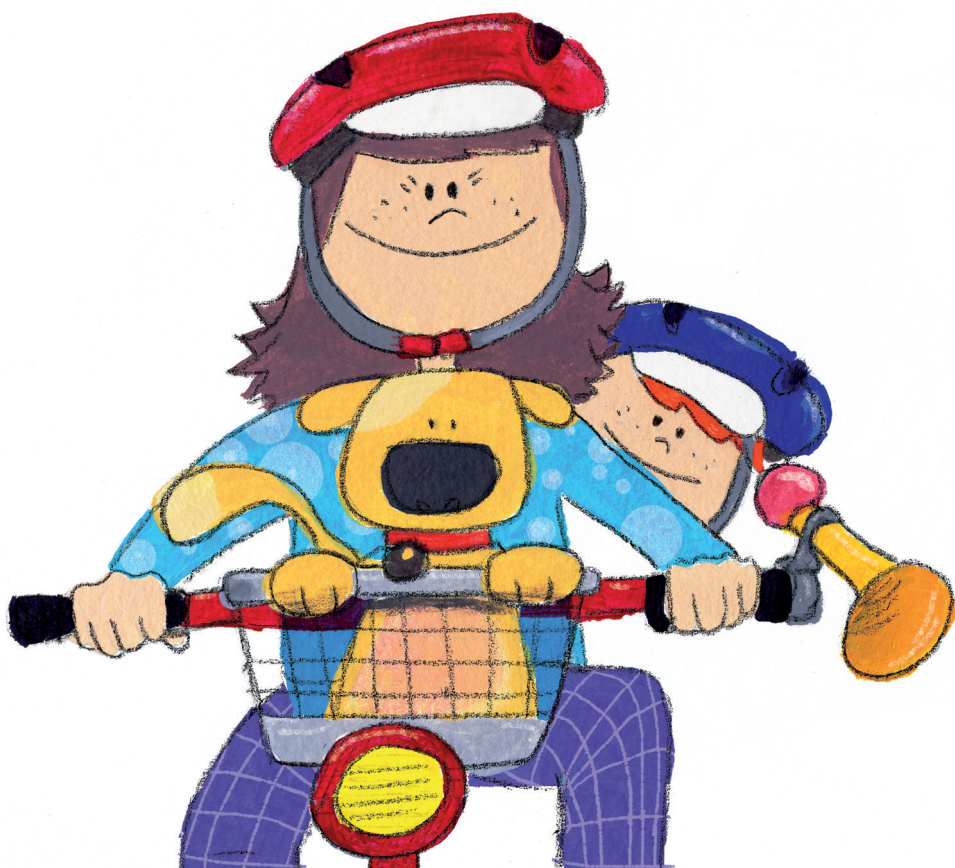
Peu

—El cul d'en Jaumet i molt més! —es queixava—. També sóc el cap d'en Jaumet, el braç d'en Jaumet i l'esquena i dos peus i el clatell i...

Guaiteu si n'era, de mogut, que tenia la virtut de poder anar d'un

lloc a l'altre en un obrir i tancar
d'ulls, «en un pim-pam», que
deia ell. I això era d'allò més
pràctic a l'hora d'acompanyar la
mare a fer encàrrecs, o quan
volia fer visites als amics, o fins

i tot per ser el més ràpid anant en
bicicleta o jugant a fet i amagar.

Però ser tan inquiet també li
portava més d'un maldecap,
sobretot quan era a l'escola.

Aquest setembre, en Jaumet
havia començat primer curs, i
això volia dir que cada dia
s'havia d'estar un grapat d'hores
assegut en una cadira. I ell prou

que intentava escoltar les explicacions del mestre, però tenia tantes ganes de saltar i córrer que sovint es passava l'hora de classe badant per la finestra, calculant l'estona que faltava perquè arribés l'hora del pati.